

ustawy), jak np.: wydatki na ogłoszenia w pismach, na diety i podróże urzędników, na wynagrodzenie rzeczoznawców i t. p., opłacają interesowani przedsiębiorcy bez względu na to, czy otrzymali żądane uprawnienie, zatwierdzenie planów, zezwolenie drogowe, względnie pozwolenie na budowę i uruchomienie zakładów lub odnośne orzeczenie wojewody.

§ 7. Tytułem zaliczek na poczet opłat, przewidzianych w § 6, wpłaca się:

- a) przy złożeniu podania o nadanie uprawnienia — 300 zł., a gdy chodzi o drobniejsze zakłady elektryczne, mające zbywać energię w poszczególnych osiedlach o zaludnieniu nie przekraczającym 8.000 mieszkańców — 100 zł.;
 - b) przed rozpoczęciem dochodzenia na miejscu — sumę, którą oznaczy władza, prowadząca dochodzenie;
 - c) przy złożeniu podania o zezwolenie na przeniesienie uprawnienia na inną osobę — 100 zł.;
- a gdy chodzi o drobniejsze zakłady elektryczne, wskazane pod lit. a) — 50 złotych.

Zaliczki, wymienione pod lit. a) i c), wpłaca się do kas skarbowych na rachunek Ministerstwa Robót Publicznych, wymienione zaś pod lit. b) — do depozytu władzy, przeprowadzającej dochodzenie.

Władza, załatwiająca podanie względnie prowadząca dochodzenie, może w poszczególnych przypadkach żądać wpłacenia tytułem zaliczek większych kwot, niż wyżej przewidziane, a nadto w razie, gdyby zaliczki wpłacone okazały się niewystarczające, — żądać ich uzupełnienia.

§ 8. Podania, wnoszone do urzędów państwowych w postępowaniach, wymienionych w §§ 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia niniejszego, jak również świadectwa urzędowe, wydawane w tych postępowaniach, nie podlegają opłatom stemplowym.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów: Robót Publicznych oraz Skarbu z dnia 24 sierpnia 1925 r. o opłatach za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie ustawy elektrycznej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 676).

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

866.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 10 października 1927 r.

o kwalifikacjach kierowników zakładów opiekuńczych.

Na podstawie art. 15 oraz ust. drugiego art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad dzia-

łalnością instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. № 40, poz. 354) zarządzam co następuje:

§ 1. Kierownikiem(czką) zakładu opiekuńczego, który podlega nadzorowi i kontroli w myśl art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. № 40, poz. 354), może być osoba, mająca ukończonych lat 25 i mogąca się wykazać co najmniej dwuletnią pracą społeczną w dziedzinie opieki społecznej, bądź też dwuletnią pracą w charakterze wychowawcy(czyni) lub higienisty(stki) w zakładzie opiekuńczym.

Władza nadzorcza II-ej instancji może w drodze wyjątku zezwolić na powołanie na kierownika(czkę) zakładu osoby, która ukończyła lat 21.

§ 2. Kierownikiem(czką) zakładu nie może być osoba

- 1) pozbawiona z mocy orzeczenia sądowego władzy ojcowskiej względnie rodzicielskiej,
- 2) ograniczona w korzystaniu z praw na mocy prawomocnego wyroku sądowego,
- 3) skazana prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo przeciw moralności publicznej,
- 4) znajdująca się pod śledztwem sądowym za przestępstwo, wymienione w punkcie 3 względnie mogące pociągnąć za sobą utratę praw, aż do czasu ukończenia śledztwa,
- 5) chora, której choroba może grozić otoczeniu zarażeniem lub też na otoczenie ujemnie oddziaływać.

§ 3. Kierownik(czka) zakładu opiekuńczego powinien posiadać ogólne wykształcenie co najmniej w zakresie siedmiu klas szkoły powszechnej i fachowe, w zależności od typu kierowanego przezeń zakładu.

W szczególności kierownik(czka) zakładu:

- a) dla niemowląt powinien posiadać wykształcenie lekarskie, o ile w składzie personelu nie jest przewidziany lekarz zakładowy;
- b) dla dzieci w wieku przedszkolnym powinien posiadać wykształcenie seminaryjne dla wychowawców przedszkolnych;
- c) dla dzieci i młodzieży w wieku szkolnym powinien posiadać wykształcenie ogólne w zakresie najwyższego typu szkoły, do jakiej uczęszczają wychowankowie zakładu, oraz fachowe dla wychowawców internatowych (względnie seminaryjne nauczycielskie);
- d) dla dzieci w wieku przedszkolnym i szkolnym powinien posiadać ogólne wykształcenie, określone w punkcie c), przyczem w składzie personelu powinni znajdować się specjaliści, których kwalifikacje określa punkt b);
- e) dla dzieci niedorozwiniętych, trudnych do prowadzenia, zaniedbanych, głuchoniemych i niewidomych powinien posiadać wykształcenie pedagogiczne specjalne;
- f) dla dorosłych, którzy skutkiem uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia utracili zdolność do poprzedniej swej pracy zarobkowej, powinien posiadać znajomość specjalnej pedagogiki zawodowej dla kalek, o ile w składzie personelu zakładu nie jest przewidziany specjalny instruktor wykwalifikowany;

- g) dla nieuleczalnie chorych lub upośledzonych umysłowo i potrzebujących opieki lekarskiej lub pielęgniarskiej powinien posiadać wykształcenie lekarskie, o ile w składzie personelu nie jest przewidziany lekarz zakładowy.

§ 4. Stowarzyszenia, związki, instytucje oraz osoby fizyczne, prowadzące zakłady opiekuńcze, są obowiązane dane, dotyczące kwalifikacji kierowników zakładów podawać do wiadomości bezpośredniej władzy nadzorczej, która, o ile nie jest zarazem władzą nadzorczą ostatniej instancji, przesyła je ze swoją opinią do władzy nadzorczej II instancji.

§ 5. W braku kierownika o odpowiednich kwalifikacjach może zakładem kierować w charakterze pełniącego obowiązki kierownika osoba z niższymi kwalifikacjami, nie dłużej jednak, niż w ciągu 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Osoby, pozostające na stanowiskach kierowników zakładów opiekuńczych w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile nie posiadają wymaganych kwalifikacji, mogą w drodze wyjątku pełnić obowiązki kierowników po okresie przejściowym (§ 5) pod warunkiem, że w okresie przejściowym ukończą kursy dokształcające dla wychowawców internatów.

§ 7. Niewykonanie niniejszego rozporządzenia przez stowarzyszenia i związki oraz instytucje i zakłady pociągnie za sobą zastosowanie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucji opiekuńczych (Dz. U. R. P. № 40, poz. 354).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

867.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 12 października 1927 r.

o regulaminach zakładów opiekuńczych.

Na podstawie art. 15 oraz ustępu trzeciego art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucji opiekuńczych (Dz. U. R. P. № 40, poz. 354) zarządzam co następuje:

§ 1. Każdy istniejący w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zakład opiekuńczy, który podlega nadzorowi i kontroli w myśl art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucji opiekuńczych (Dz. U. R. P. № 40, poz. 354),

winien w terminie trzymiesięcznym złożyć władzy nadzorczej I-ej instancji regulamin odpowiadający postanowieniom niniejszego rozporządzenia oraz odpis statutu instytucji, do której zakład należy.

Każdy nowopowstający zakład winien przed otwarciem złożyć władzy nadzorczej I-ej instancji swój regulamin oraz odpis statutu instytucji, do której zakład należy. O ile w ciągu miesiąca, licząc od dnia złożenia regulaminu, władza, powołana do jego zatwierdzenia, nie powiadomi zakładu o swej decyzji, zakład może być otwarty, przyczem aż do decyzji tejże władzy obowiązuje regulamin w tem brzmieniu, w jakim złożono go do zatwierdzenia.

§ 2. Władza nadzorcza I-ej instancji przesyła złożony regulamin zakładu opiekuńczego władzy nadzorczej II-ej instancji do zatwierdzenia, załączając przytem swoją opinię oraz odpis statutu instytucji, do której zakład należy.

Regulamin zatwierdza bezpośrednia władza nadzorcza w tych wypadkach, w których ta władza jest jednocześnie władzą nadzorczą ostatniej instancji.

§ 3. Regulamin zakładu opiekuńczego winien zawierać przepisy, dotyczące:

1) kategorii osób, dla których zakład jest przeznaczony,

2) zadań zakładu i rodzaju udzielanej opieki z wyszczególnieniem dostarczanych środków,

3) maksymalnej ilości miejsc w zakładzie z zaznaczeniem minimalnej przestrzeni na jednego pensjonariusza,

4) warunków oraz sposobu przyjmowania pensjonariuszy ze wskazaniem wysokości opłaty, o ile jest pobierana,

5) warunków oraz sposobu zwalniania z zakładu,

6) wypadków, w których dopuszczalne jest usunięcie pensjonariusza, sposobu usunięcia, oraz ustalenia zaopatrzenia na wypadek usunięcia ze wskazaniem sposobu dalszej opieki,

7) władz zakładu oraz ich praw i obowiązków,

8) etatów pracowników, należących do personelu zakładowego, z podaniem funkcji, praw i obowiązków, wzajemnego ustosunkowania pracowników oraz zależności od władz zakładu,

9) przestrzegania higieny zakładowej i osobistej,

10) ogólnych praw i obowiązków wszystkich pensjonariuszy zakładu, w szczególności zaś w zakresie zachowania się w zakładzie i poza nim, oraz utrzymywania porządku,

11) szczególnych obowiązków pensjonariuszy, wynikających z podziału pensjonariuszy na kategorie w zależności od wieku, stanu zdrowia, siły fizycznej, posiadanych wiadomości oraz rodzaju udzielanej opieki,

12) organizacji wewnętrznej zakładu dla celów porządkowych i wychowawczych,

13) ogólnego rozkładu dnia powszedniego i świątecznego ze wskazaniem maksymalnej liczby godzin pracy warsztatowej w ciągu dnia,

14) konsekwencji, wynikających z niestosowania się do przepisów regulaminu,

15) zakazu stosowania względem pensjonariuszy za przewinienia kar cielesnych bądź też represyj.